

Mons fra Mi-au.

(En regle).

Det var engang en gård som het Mi-au og på den gården stod der et hus, og ved det huset lå der en have, og i den haven vokste et tre, og under det treet satt der en katt.

Og den satt så sur og så still og så stur, knep øinene sammen mot solen og gren, for den hadde så tungt for å leve.

„Kvorr! Kvorr! — Hvad sørger du for?“ spurte en spurv, den satt høit oppe på mønet og kjente sig sikker.

„Miau!

Det er slemt å ha gård,
når det er så dårlige år!

Miau!“

svarte katten.

„Pitt! pitt! Du har hus fritt!“ sa spurven.

„Miau!

Men det er slemt å ha hus,
når det er så vondt for mus!

Miau!“

svarte katten.

„Du har hage med tre;
det er ikke alle som har det,“
sa spurven.

„Miau!

Men det er slemt å ha hage,
når alle skal ligge og gnage,
og det er vondt å ha tre,
når en aldri får ha det i fred.

Miau!“

svarte katten.

„Kvorr! kvorr!

Det er slemt å være katt,
når en aldri får noen fatt!

God natt!“

sa spurven og så fløi den.

Men katten knep øinene sammen igjen og satte sig til å sture i solskinnet. For den hadde så vondt for å leve.

Rett som den satt kom der en humle surrende.

„Det er synd at ikke nogen vet om det; men Gud bevare min munn!“ sa humlen og krøp inn i en blomst, blev traktert og gikk ut igjen.

„Det er synd at ikke nogen vet om det!“ sa den og krøp inn i en annen blomst, blev traktert og krøp ut igjen.

„Det er synd, er stor ubotelig synd, at ikke nogen vet om det! Men Gud bevare min munn!“

Slik fløi den fra blomst til blomst og fortalte og blev traktert overalt, før den gikk.

„Aa den sladderer, den sladderer!“ mol Mons fra Mi-au, han satt og spisset ørene og var så sur fordi han ingenting fikk høre.

Men da humlen kom like borttil slo den labben i den som et lyn.

„Vil du la mig være, vil du la mig være?“ sirret humlen under labben på katten — og så stakk den.

„Miau!“ skrek katten og slapp som den hadde brent sig.

„Det var det verste! Det skal jeg fare langt bort og fortelle,“ sa humlen; den seilte avsted som en sort prikk, høit over trærne, op i luften og blev borte.

„Au, au!

Klore går nok an, men stikke!

Isj da! — slikt no gjør jeg ikke!

Au!“

sa katten, den satt og livet og løftet på den hovne labben sin.

Rett som den satt, kom der en høne snikende gjennom en åpning i gjerdet. Den strakte halsen hit — og trakk den i sig igjen, strakte den dit — og trakk den i sig igjen.

„Humlen er slem til å stikke og lyve,
men det verste av alt hvad jeg vet, det er tyve.

Miau!“

tenkte katten, men den satt huggende still og så på hønen.

Hønen satte først én fot forsiktig frem, så den andre, plukket et frø, la hodet på skakke og smakte:

„Godt!“ sa den.

Men så fikk den se katten.

„Gakk!“ sa hønen.

„Gakk sjøl!“ svarte katten. „Du kunde gjøre som jeg og la andre i fred,“ sa den.

„Å — å — jeg vet ikke hvad jeg skal si om det,“ svarte hønen.

Katten reiste på sig. „Kom hit og sitt,“ sa den.

„Takk, takk, takk — nei mange tusen takk,“ sa hønen og fløi op på skigarden.

Katten var efter den.

„Å du store verden, så folk er troløse,“ skrek hønen og fløi og flakset fra skigarden og like ned til fjøset.

„Miau!“ sa katten. Den satt på skigarden og så efter hønen.

Så hoppet den ned igjen, gikk langsomt bort under treet og løftet og strakte forsiktig på hver labb for ikke å skidne sig til.

„Feil har jeg nok av, folk kan så si;
men rapse og stjele, — den feil er jeg fri!

Miau!“

sa katten.

Dermed lukket den øinene, ristet på hodet og tenkte på hønen, som var så troløs, at den vilde stjele på Mi-au. Og så syntes den den hadde så tungt for å leve.

Rett som det var, fikk den se en mus sitte og knapre og gnage på et potetskall borte ved husmuren.

„M! Synd på den som liten er!“ sa katten. Og musen kom svinsende hit og svansende dit og tenkte bare på potet.

Og katten satt still og knep øinene sammen; for det var så søtt å være i fristelse.

Men da musen kom ganske nær, slo den kloen i.

„Du har en skrott og jeg har en maga;

da får en tro, det er så laga,“

sa katten.

„Bi! bi! bi! bi! bi!“ pep musen.

„Miau da! Gjerne det,“ sa katten. Den var så god av sig. Og så slapp den musen.

Men da den vel hadde sloppet, syntes den det var så synd på den skamferte musen at den skulde leve, og så slo den kloen i den igjen.

„Spar! spar!“ skrek musen.

„Miau!

Jeg sparer flere jeg enn mangen!

Jeg dreper bare en om gangen!“

svarte katten, og så åt den musen.

Men da sa ikke musen mere.

Og så gikk katten bortunder treet igjen og satte sig og syntes det var så tungt å leve. For det var så mange små mus som hadde det vondt i verden. Og den slikket sig om munnen for å holde sig ren; for ren må en holde sig — det er en grunnregel for alle rovdyr.

Men utenfor skigarden stod der en grisenoe, og ved siden av den stod en fet gris og tenkte.

„Hm!“ sa grisen.

„Miau! Du tenker nok på det samme som jeg, du,“ sa katten.

„Jah!“ sa grisen.

„Vet du hvad jeg tenker da?“ spurte katten.

grisenoe: trau til grisemat.

„Hm — nei!“ sa grisen.

„Mjo-oh!“ sa katten. „Hvem er det folk plager, så de mest kan forgås?“

„Oss!“ sa grisen og skrubbet og skuret sig mot skigarden.

„Miau!“ sa katten. „Men når andre gjør galt, hvem er det som får li?“

„O-ui!“ sa grisen.

„Ja-ah! Er det ikke for galt. Hvad skal enden bli!“ skrek katten og begynte å gå og gå frem og tilbake som om den hadde fått tannverk.

„Nåh, nåh, nåh, nåh, nåh! Rolig! rolig!“ sa grisen,

„Miau!“

sa katten.

Og så satte den sig til å murre og male og syntes det var bedre å leve; for nu hadde den fundet en venn på

Mi-au.

